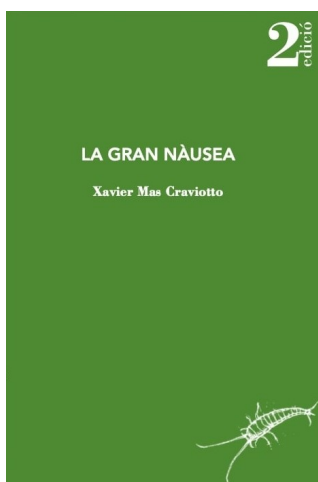

[Números anteriors](#)[Qui som](#)[Cercador](#)[Patrocinis](#)[+](#)

L'últim ensorrament

Pàgina inicial / L'últim ensorrament

[< Anterior](#) [Següent >](#)

Adrián Salcedo Toca

D'aquest poemari vaig dir que era més interessant llegir-lo des del final fins a l'inici, o sia, tot just començant quan l'esperit ja està perdut, quan els canvis han culminat i el leitmotiv s'expressa com un cos íntegre, perquè és en aquest precís instant que coincideix amb l'estat real de les coses. Però l'obra, sense gaire culpa, no pot evitar caure en allò que coneixem de primera mà al món de la consigna política i les xarxes socials, on cada petit i últim canvi és exagerat fins a l'absurd i acaba esborrant la dura situació prèvia, que pren forma de bonança. És, d'aquesta manera, que l'*statu quo* s'assegura sempre la permanència forçant la dicotomia a encabir-se dins els seus límits.

I al mateix temps, m'agradaria ampliar tota aquesta apreciació dient que l'editorial hauria d'haver sospesat per a aquest llibre l'opció del text únic, és a dir, sense separacions entre poemes, donat que el seu estil, polisíndeton

Autoria: **Mas Craviotto,**
Xavier

Títol: **La gran nàusea**

Editorial: **La Breu**

Edicions, Barcelona,
2021

Pàgines: **88**

com a arma, s'hi abraona completament al concepte i els títols no hi fan cap funció rellevant. En afegit, els tres capítols que la componen («Repleció», «Antiperistalsi» i «Èmesi») només contextualitzen text i subtext en les fases de la nàusea, tot i que entenc que la metàfora que dona nom a l'obra ha d'estar present d'aquesta forma, complint amb els cànons literaris actuals. Penso, no obstant, que girar l'ordre d'aquestes fases hagués sigut igualment profitós tot forçant el contingut de l'obra a transitar moments inesperats, qui sap si afegint revestiments narratius addicionals.

La gran nàusea de Xavier Mas Craviotto s'inscriu a l'època literària del món que s'ensorra, forjada enèrgicament al si de la poesia catalana en els últims anys sobre la base de referents filosòfics que, d'alguna manera, exageren les conseqüències d'uns canvis culturals que fa anys que se succeeixen i que, en algun moment, es mouran en altres sentits fins i tot contraris als actuals. La contrapartida, a curt termini, és que en exagerar aquests canvis, s'exageren també els efectes, i es troba a faltar una exploració momentània dels perquè.

Malgrat aquest pecat, l'obra que ens ocupa és terreny nou i alhora últim en el seu gènere; deixa enrere l'ego de salvador a què ens té acostumada la poesia catalana i ens presenta un fil narratiu inevitable que, per una vegada, fa alguna cosa més que descriure's a si mateix en formes diverses, obrint la porta a l'acció, encara passiva i en forma de resposta biològica anunciada a la portada del llibre, i que té la virtut per defecte de no venir acompanyada de cap judici moral. Malauradament, i quasi per sorpresa, tindrem en els últims versos una modificació d'aquesta partitura tot presentant molt breument una lluita que tothom esperava, un semifinal feliç, abandonant les possibilitats que la construcció de l'obra ofería a l'autor.

En termes d'utilitat crítica, *La gran nàusea* ofereix als poetes l'oportunitat per a superar la tendència en la qual pròpiament s'emmarca, essent així que el desplegament literari que Mas Craviotto porta a terme no deixa espai per a més recorregut poètic sense entrar en la còpia i la repetició. Assistim, doncs, a l'últim estadi comercial de la tendència literària de l'ensorrament del món, alhora que es posa un granet més de sorra per a una literatura activa (o antipassiva) que es farà a si mateixa tot just en desempallegar-se de l'àmbit biològic o psicologista per anar-se'n al social. No obstant això, aquest procés va per a llarg i no està prevista una conclusió ràpida, encara

que sí que continuarà posant ingredients en la ment dels joves poetes, la cocció dels quals provocarà un esclat quan menys ho esperem.

I com a qüestió final, voldria plantejar la següent, sorgida de l'anàlisi integral d'aquest llibre: en quin moment hem convertit la poesia en una disciplina que no és capaç de renovar els seus símbols, o, si més no, en la dels autors que no ho volen fer? Fins a quan continuarem emprant la simbologia d'autors passats, resistint-nos a oferir combinacions originals i noves? Això és tot

12 de maig de 2022 | Categories: Poesia, Ressenyes, número 94 | Tags: Adrián Salcedo Toca

Comparteix aquest article. Tria la teua plataforma

